

Załącznik nr 4 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 237/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Sąd Okręgowy w P., wyrok z dnia (...) r., sygn. akt (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>APELACJA OBROŃCY OSKARŻONEGO M. F. (1)</p> <p>1. obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., przejawiająca się w dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznanie, że podczas dokonywania rozboju opisanego w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku oskarżeni posługiwali się nożem, który został przyłożony do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>gardła pokrzywdzonego W. R., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy poza zeznaniami pokrzywdzonego, tego nie potwierdza a samego narzędzia nie udało się odnaleźć, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowej kwalifikacji prawnej i przyjęcie typu kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k.</p> <p>2. rażąca niewspółmierność orzeczonych kar jednostkowych, kary łącznej oraz wysokości zadośćuczynienia na rzecz Ł. K., poprzez nieuwzględnienie w dostatecznym stopniu wieku oskarżonego, jego zachowania po popełnieniu zarzuczanych mu czynów, dotychczasowej niekaralności oraz błędne przyjęcie rozmiaru krzywdy, jaką miał doznać pokrzywdzony Ł. K..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed ustosunkowaniem się do zarzutów apelacyjnych należy wskazać, iż Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia (...) r. w sprawie (...):</p> <p>w pkt 1 uznał oskarżonego E. S. za winnego tego, iż w dniu (...) r. w P., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. F. (2) oraz nieustaloną osobą, wdarli się do mieszkania W. R. i wbrew jego żądaniu go nie opuścili a następnie, używając przemocy, spowodowali naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego trwające nie dłużej niż 7 dni w postaci sińca w obrębie twarzy oraz otarcia naskórka w obrębie szyi w wyniku zadawania ciosów otwartą ręką oraz pięścią w twarz i głowę oraz kierowali wobec</p>		

W. R. groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia, które wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, w tym przykładając mu nóż do gardła oraz podduszając go, czym doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności i narazili pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu a następnie ukradli mu telefon komórkowy iPhone 6S, wzmacniacz J. i plecak o łącznej wartości 650 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;

w pkt 2 uznał oskarżonego M. F. (2) za winnego tego, że w dniu (...) r. w P., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. oraz nieustaloną osobą, wdarli się do mieszkania W. R. i wbrew jego żądaniu go nie opuścili a następnie, używając przemocy, spowodowali naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego trwające nie dłużej niż 7 dni w postaci sińca w obrębie twarzy oraz otarcia naskórka w obrębie szyi w wyniku zadawania ciosów otwartą ręką oraz pięścią w twarz i głowę oraz kierowali wobec W. R. groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia, które wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, w tym przykładając mu nóż do gardła oraz podduszając go, czym doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności i narazili pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo

ciężkiego uszczerbku na zdrowiu a następnie ukradli mu telefon komórkowy iPhone 6S, wzmacniacz J. i plecak o łącznej wartości 650 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

w pkt 3 uznał oskarżonego M. F. (2) za winnego tego, że w dniu (...) r. w P., wspólnie i w porozumieniu z dwoma ustalonymi nieletnimi wziął udział w pobiciu Ł. K. i poprzez zadawanie uderzeń pięścią po ciele i twarzy pokrzywdzonego spowodował u niego obrażenia ciała w postaci otarć naskórka w obrębie głowy i kończyny górnej prawej, sińców w obrębie kończyny górnej lewej i głowy oraz stłuczenia głowy, kończyny górnej lewej i uda prawego, które to obrażenia spowodowały u Ł. K. rozstrój zdrowia na okres nie dłuższy aniżeli 7 dni a nadto naraził pokrzywdzonego na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., tj. popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

w pkt 4 na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. F. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na podstawie art. 63 § 1 k.k. na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności

w sprawie od dnia (...) r., godz. (...) do dnia (...) r.;

w pkt 5 na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych E. S. oraz M. F. (1) solidarnie obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego W. R. kwoty 1000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez pokrzywdzonego krzywdę;

w pkt 6 na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. F. (1) obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego Ł. K. kwoty 5000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez pokrzywdzonego krzywdę;

w pkt 7 na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego E. S. i oskarżonego M. F. (1) środek karny zakazu zbliżania się na odległość nie mniejszą niż 50 metrów do W. R. oraz zakaz jakiegokolwiek kontaktowania się z W. R. w okresie 2 lat;

w pkt 8 na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. F. (1) środek karny zakazu zbliżania się na odległość mniejszą niż 50 metrów do Ł. K. oraz zakaz jakiegokolwiek kontaktowania się z Ł. K. na okres 2 lat;

w pkt 9 zwolnił obu oskarżonych od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych oraz opłaty.

Należy podnieść wyraźnie, iż wyrok ten nie został zaskarżony w stosunku do oskarżonego E. S.. Został on natomiast zaskarżony tylko częściowo na korzyść oskarżonego M. F. (1).

Mając zaś na uwadze fakt, iż wniosek o uzasadnienie wyroku apelacyjnego złożył prokurator, który nie skarżył

wyroku Sądu I instancji w żadnej części, przy czym w przypadku prokuratora nie budziły żadnych wątpliwości ustalenia Sądu I instancji odnośnie winy, jak i przyjętych kwalifikacji prawnych oraz orzeczonych kar, to Sąd Apelacyjny w głównej mierze skupi się na tych elementach zaskarżonego wyroku, które podlegały zmianie na korzyść obu oskarżonych, przy czym co do oskarżonego E. S. w oparciu o przepis art. 435 k.p.k.

ROZBÓJ – czyn przypisany oskarżonym w punktach 1 i 2

Zarzuty z pkt 1 i 2.

Sąd Okręgowy, dokonując ustaleń faktycznych w zakresie rozboju, popełnionego przez obu oskarżonych na szkodę W. R., oparł swoje ustalenia faktyczne na zeznaniach pokrzywdzonego W. R. (k. 1-3, 9-10, 31, 39, 91-92, 445-446) oraz jego matki I. R. (k. 11-12, 89-90 i 447-448), częściowych wyjaśnieniach oskarżonego E. S. (k. 71-72, 95-96, 106-107, 170-171, 428-429)) i oskarżonego M. F. (1) (k. 82-83, 100, 112-113, 167-168, 429-430), wynikach badania stanu nietrzeźwości oskarżonego E. S. (k. 19), oględzinach osoby pokrzywdzonego W. R. wraz z opinią biegłego z dziedziny medycyny sądowej na temat obrażeń doznanych przez tego pokrzywdzonego (k. 36-37, 136-137, 134). Sąd I instancji dokładnie przebieg tego zdarzenia, wynikający z oceny w/w dowodów, z rolami poszczególnych oskarżonych, zaprezentował w uzasadnieniu formularzowym zaskarżonego wyroku na str. 3-4, zaś ocenę tych dowodów, z których te fakty wynikają, przedstawił na str. 6-13 uzasadnienia.

Co do zasady, ustalenia te nie są kwestionowane przez obrońcę oskarżonego M. F. (2), więc nie zachodzi tu potrzeba, by do tej oceny się odnosić. Natomiast skarżący stara się podważyć ustalenie Sądu I instancji w zakresie użycia podczas tego rozboju noża. Tymczasem Sąd I instancji na temat tego noża poddaje powyższe dowody bardzo dokładnej analizie i dochodzi do logicznego wniosku o posługiwaniu się tym nożem wobec pokrzywdzonego przez E. S. po przekazaniu mu tego noża przez M. F. (2). Sąd I instancji trafnie bowiem w tym zakresie odwołał się do konsekwentnych zeznań W. R. i jego matki I. R., wykazując jednoznacznie, iż W. R. nie miał żadnego powodu, by do okoliczności użycia tego noża podawać nieprawdę, jak również w sposób jasny wykazał, iż odmienne w tym zakresie, z uwagi na nielogiczność twierdzeń, wyjaśnienia oskarżonych nie zasługują na wiarę. To zaś, iż tego noża w toku postępowania nie ujawniono, nie oznacza, iż sprawcy tym nożem nie dysponowali. Trafnie bowiem Sąd I instancji wywodzi, iż to, że oskarżeni podają, że noża nie użyli, cyt.: „nie stanowi informacji wiarygodnej – oskarżeni nie zostali zatrzymani na miejscu zdarzenia, mieli niczym nieskrępowaną, wielogodzinną możliwość ustalenia w tym zakresie spójnej wersji zdarzenia a dowody przeciwne pewne, trafne i nie da się ich podważyć” (str. 8 uzasadnienia), przy czym znów, mając na uwadze stwierdzone u pokrzywdzonego obrażenia ciała, Sąd Okręgowy słusznie także odwołał się do opinii biegłego, z której wynika, iż, cyt.: „pokrzywdzony na skutek opiniowanego zdarzenia doznał obrażeń pod postacią

sińca w obrębie twarzy oraz otarcia naskórka w obrębie szyi a obrażenia jakich doznał pokrzywdzony mogły powstać w mechanizmie i okolicznościach przez niego opisanych” (str. 10 uzasadnienia). Powyższe więc przekonuje, iż pokrzywdzony w swoich zeznaniach, w których przedstawia przebieg zdarzenia, wskazując na role poszczególnych osób, jest wiarygodny.

To, jak podnosi skarżący, iż pokrzywdzony już w kolejnych zeznaniach nie był w stanie opisać wyglądu noża ani podać szczegółowo okoliczności, w których znalazł się on w rękach E. S. (str. 4 apelacji) nie oznacza, iż zeznania pokrzywdzonego R. nie zasługują na wiarę i nie mogą stanowić w tym względzie podstawy pewnych ustaleń faktycznych.

Należy zauważyć, iż W. R., w składanych „na gorąco” po zdarzeniu zeznaniach (w dniu (...) r.) dość dokładnie zrelacjonował przebieg tego zdarzenia, wyraźnie podając, iż w pewnej chwili znany mu E. S. zwrócił się do drugiego mężczyzny (M. F. (1) – przyp. SA), aby dał mu nóż i wówczas E. S. – przyp. SA) wziął, cyt.: „nóż wojskowy z długim ostrzem, z piłką przy czarnej rękojeści i zaczął mi nim grozić” (k. 2) a w dalszej, końcowej już części zdarzenia E. S., cyt.: „nóż, który wcześniej pożyczył od jednego z mężczyzn, przyłożył mi do gardła, na tyle mocno, że czułem ostrze i mówił, że jeśli zadzwonię na policję to mnie zabije” (k. 2v).

Podczas przesłuchania następnego dnia, tj. (...) r., W. R. również dokładnie relacjonuje to zdarzenie, wskazując, iż ten nóż przyniósł do mieszkania mężczyzna, wskazany

jako „nr 1”, który przyszedł z E. S. (M. F. (2) – przyp. SA), miał go schowanego w kieszeni swojej kurtki i po tym, jak E. S. poprosił o ten nóż, to wskazany mężczyzna wyjął go ze swojej kurtki. Nóż ten znajdował się w plastikowym etui. Mężczyzna ten, po wyjęciu tego noża z etui, podał go S., zaś S., w trakcie opisywanych tu zdarzeń, wymachiwał tym nożem, grożąc mu pozbawieniem życia i zdrowia a także przyłożył jego ostrze mu do szyi. Potem S. oddał temu mężczyźnie (M. F. (1) – przyp. SA) ten nóż, który tenże schował do etui i do kieszeni kurtki i więcej już tego noża nie widział. Opisując ten nóż, pokrzywdzony wskazał, iż według niego cały nóż miał 25-30 cm długości, ostrze z jednej strony posiadało pilkę a z drugiej strony standardowe ostrze, zaś jego rękojeść była koloru czarnego (k. 31v). Tego samego dnia pokrzywdzony również rozpoznał M. F. (2) jako tego, który miał przy sobie ten nóż i przekazał go E. S. (k. 39).

Trzeba zauważyć, iż kolejne zeznania pokrzywdzony złożył dopiero pięć miesięcy później, na rozprawie w dniu (...) r. (k. 445-446). W tych zaś okolicznościach, mając przy tym na uwadze fakt, iż pokrzywdzony w chwili zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości, nie może budzić wątpliwości podnoszona przez pokrzywdzonego okoliczność, iż szczegółów tego zdarzenia już nie pamięta. Takim zaś szczegółem jest bez wątpienia opis wyglądu samego noża. Pokrzywdzony, zeznając na rozprawie, był pewien, że nożem mu sprawcy grozili, natomiast już nie pamiętał, gdzie ten nóż się znajdował ani jaki to był nóż i nie potrafił wskazać jego długości (k. 445 i 446). Pokrzywdzony jednak, podtrzymując swoje zeznania złożone w śledztwie, logicznie i

życiowo podał, iż składając je tuż po zdarzeniu bardziej pamiętał jego szczegóły (k. 446-447), więc w tych okolicznościach nie można, jak tego chce apelujący, logicznie zakładać, iż to obaj oskarżeni są w swoich twierdzeniach na temat braku noża wiarygodni. Z życiowego punktu widzenia po tych kilku miesiącach, mając przy tym na uwadze dynamikę zdarzenia, jego stresujący dla pokrzywdzonego przebieg, stan jego nietrzeźwości nie może dziwić zapomnienie przez pokrzywdzonego wielu już szczegółów zajścia, w tym tego, kto dokładnie przyniósł nóż oraz jak ten nóż wyglądał.

Dodać trzeba, iż zeznania pokrzywdzonego w tym względzie nie są odosobnione, bowiem jego matka, I. R., która bezpośrednio po zdarzeniu pojawiła się w mieszkaniu, potwierdziła, iż syn mówił, że ci sprawcy (których zresztą widziała, jak opuszczali mieszkanie – przyp. SA) napadli na niego z nożem oraz przykładali mu nóż do szyi (k. 447).

Nie jest istotne więc, iż w obrębie szyi pokrzywdzonego nie ujawniono charakterystycznych śladów dla użycia noża (choćby przecięcia czy rany klutej), jak to próbuje wykazać apelujący (str. 4 apelacji), ale istotne jest to, co już wyżej powiedziano a mianowicie wskazywanie na tę okoliczność posłużenia się nożem konsekwentnie przez pokrzywdzonego W. R., którego relacja w tym względzie znajduje dodatkowe wsparcie w zeznaniach jego matki. Poza tym trzeba zauważyć, iż pokrzywdzony w tych zeznaniach nie obciąża w szczególności M. F. (1) ani trzeciego, nieustalonego sprawcy. Z zeznań tych bowiem jasno wynika, iż choć do mieszkania weszło trzech

mężczyzn, w tym M. F. (2) miał przy sobie nóż, ale to E. S. w swoim zachowaniu był wyjątkowo agresywny, zaś takiej agresji już nie przejawiali pozostali dwaj, w tym M. F. (2), którzy podczas całego pobytu zachowywali spokój i nie stosowali wobec niego żadnej agresji. Ta okoliczność zresztą wynika także z prawidłowo dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych (str. 3-4 uzasadnienia). To zaś tylko wskazuje na obiektywizm relacji procesowej pokrzywdzonego R., który nie obciąża osób zachowaniem, które z ich strony po prostu nie miało miejsca. To zaś tylko dodatkowo wzmacnia przekonanie o wiarygodności zeznań W. R., w tym także co do posługiwania się w trakcie tego zdarzenia nożem przez E. S., przy czym nóż ten został mu przekazany przez M. F. (2).

Chybione jest podnoszenie przez apelującego obrońcę argumentu, iż oskarżeni z racji wieku i swojego wykształcenia nie mieli żadnej wiedzy w zakresie prawa karnego co do grożącej im odpowiedzialności za popełniony czyn i nie odróżniają zbrodni od występku i konsekwencji z tym związanych (str. 5 apelacji). Każdy normalnie funkcjonujący, w tym młody człowiek, który ukończył już 17 lat, zdaje sobie sprawę, iż używanie jakiegokolwiek broni, w tym noża, który ze swej istoty jest przedmiotem niebezpiecznym, przy popełnianiu jakiegokolwiek przestępstwa (tu: kradzieży – przyp.SA) jest nie tylko czymś poważnym i groźnym, ale i że z tym wiążą się surowe konsekwencje. Oskarżeni, w tym M. F. (2) nie są, mówiąc kolokwialnie, „małymi dziećmi”, które jeszcze nie rozumieją przeznaczenia takiego narzędzia i nie zdają sobie sprawy

z jakichkolwiek konsekwencji posługiwania się takim narzędziem.

Obrońca oskarżonego M. F. (1) na str. 3-5 apelacji wdał się więc w polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji w tym względzie a tym samym podniesiony w tym zakresie zarzut nie mógł zostać uwzględniony.

Sąd I instancji trafnie więc do zachowania się oskarżonego M. F. (1) (jak i E. S. – przyp. SA) przyjął kwalifikację prawną z art. 280 § 2 k.k.

Opierając się na prawidłowych ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji, jak również odwołując się do rozważań prawnych zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na str. 14-18, Sąd Apelacyjny z urzędu, kierując się treścią art. 440 k.p.k., mając na uwadze prawidłowość orzekania w zakresie zarzucanego oskarżonemu przestępstwa kwalifikowanego rozboju z art. 280 § 2 k.k., dokonał stosownych zmian w treści zaskarżonego wyroku.

Sąd I instancji jasno ustalił, iż oskarżony M. F. (2), działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym E. S. i n/n osobą, po wdarciu się do mieszkania W. R., przy stosowaniu wobec niego przez E. S. przemocy w postaci zadawania mu ciosów otwartą ręką oraz pięściami w twarz a także posługując się wobec pokrzywdzonego nożem przekazanym przez niego E. S., który ten nóż okazywał pokrzywdzonemu oraz przykładał mu go do gardła, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki i (...), wzmacniacz J. i plecak o łącznej wartości 650 zł.

Skoro więc oskarżony z innymi współsprawcami wdarli się do mieszkania pokrzywdzonego, w którym jeden z nich stosował wobec pokrzywdzonego w/w przemoc, jak i posługiwał się w sposób wyżej opisany wobec niego nożem, mając na celu dokonanie zaboru w celu przywłaszczenia w/w przedmiotów, to oczywistym jest, iż w tej sytuacji zachodzi klasyczny przypadek dopuszczenia się przestępstwa rozboju kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k.

Taki też w przypadku oskarżonego M. F. (1) powinien brzmieć opis czynu, zaś jego kwalifikacja prawna winna obejmować tylko przepis art. 280 § 2 k.k.

Należy podnieść, iż z prawidłowych ustaleń faktycznych jasno wynika, iż obrażenia ciała pokrzywdzonego spowodował swoimi działaniami wyłącznie E. S.. Nie ma natomiast żadnego dowodu, by powstanie tych obrażeń swoim zamiarem obejmował również M. F. (2), który przecież tylko biernie przyglądał się temu, co robił E. S.. Samo bowiem akceptowanie stosowania środków przemocy czy też gróźb natychmiastowego użycia przemocy nie oznacza jeszcze przyzwolenia na spowodowanie obrażeń ciała w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.

Poza tym należy pamiętać, iż przestępstwo rozboju może polegać na dokonaniu kradzieży, używając do tego przemocy wobec osoby lub groźby jej natychmiastowego użycia **albo** może polegać na dokonaniu kradzieży wskutek doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Wynika to wprost z treści art. 280 § 1 k.k. Mając zaś na uwadze tę treść przepisu art. 280 § 1 k.k. trafnie

się przyjmuje, iż doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, w rozumieniu art. 280 § 1 k.k., to zachowania, które nie polegają na użyciu przemocy wobec osoby. Istota doprowadzenia do stanu bezbronności tkwi bowiem w podjęciu przez sprawcę takich działań wobec ofiary, które nie będąc ani użyciem przemocy, ani groźbą jej natychmiastowego użycia, skutecznie pozbawiają ją możliwości podjęcia obrony przeciwko zawładnięciu rzeczą (por. wyrok SN z dnia 21 czerwca 2012 r., III KK 148/12, OSNKW 2012/11/117; wyrok Sądu Apel. w L. z dnia 8 sierpnia 2012 r., II AKa 182/12, LEX nr 1216337; wyrok Sądu Apel. w B. z dnia 17 marca 2015 r., II AKa 21/15, LEX 1676090).

W niniejszej sprawie Sąd I instancji dokładnie przyjął, iż sprawcy zastosowali wobec pokrzywdzonego przemoc, jak i groźby natychmiastowej jej użycia, w tym także poprzez posłużenie się nożem, dokonując w ten sposób kradzieży wskazanych wyżej przedmiotów. Skoro zaś to te formy przemocowego zachowania się sprawców, łącznie z groźbami, doprowadziły do dokonania kradzieży, to odwoływanie się dodatkowo do doprowadzenia (dokładnie poprzez te same oddziaływania, co wynika z opisu czynu) pokrzywdzonego do stanu bezbronności nie znajduje już w przypadku oskarżonego M. F. (1) żadnego uzasadnienia. Sąd I instancji, dostrzegając takie rozumienie znamion przestępstwa rozboju (str. 16 uzasadnienia wyroku) nie wyciąga z tego należytych wniosków, skoro za prokuratorem w opisie przypisanego oskarżonemu czynu powtarza błędnie (nadmiernie rozbudowane)

zachowania, składające się na znamiona rozboju.

Tym samym, Sąd odwoławczy, kierując się tymi przesłaniami, na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. i art. 455 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok, dokonując właściwego opisu tego przestępstwa, jak i przyjmując prawidłową kwalifikację prawną tego czynu a więc kwalifikację wyłącznie z art. 280 § 2 k.k.

Należy w tym miejscu także zauważyć, iż Sąd I instancji zupełnie zbędnie za prokuratorem przywołał w opisie czynu znamiona groźby karalnej z art. 190 § 1 k.k., znamiona narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu z art. 160 § 1 k.k. a także wdarcia się do cudzego mieszkania z art. 193 k.k.

Trzeba bowiem nadmienić, iż przecież same groźby karalne należą do znamion przypisanego oskarżonemu rozboju z art. 280 § 1 lub 2 k.k. a tym samym powoływanie w kwalifikacji prawnej rozboju także przepisu art. 190 § 1 k.k. nie powinno mieć miejsca. Stosowanie natomiast przemocy, jak i jakiegokolwiek posługiwanie się bronią palną, nożem czy innymi podobnie niebezpiecznymi przedmiotami już w sobie zawiera także narażenie na w/w niebezpieczeństwo a tym samym pochłania znamiona tego znacznie łagodniejszego czynu z art. 160 § 1 k.k. (por. wyrok SN z dnia 3 października 1973 r., IV KR 256/73, LEX nr 21578; wyrok Sądu Apel. w Katowicach z dnia 31 października 2012 r., II AKa 310/12, LEX nr 1236415; Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.) „Kodeks karny. Część szczególna. Tom III.

Komentarz do art. 278-363 k.k.”, wyd. V, WKP 2022, teza 83 do art. 280).

Natomiast wdarcie do cudzego mieszkania (naruszenie miru domowego), stanowiące pierwszy etap dostania się do wnętrza mieszkania, do którego sprawcy weszli z zamiarem dokonania rozboju należy traktować w kategoriach czynu karalnego uprzedniego (czynności współukaranej uprzedniej) w stosunku do zbrodni rozboju (por. wyrok Sądu Apel. w Lublinie z dnia 21 października 2004 r., II AKa 213/04, LEX nr 148528; Wróbel Włodzimierz (red.), Zoll Andrzej (red.) „Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część I. Komentarz do art. 117-211a”, WKP 2017, teza 21 do art. 193).

Tym samym Sąd Apelacyjny, kierując się powyższymi przesłankami, dokonał odpowiedniej modyfikacji przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. F. (1) w pkt 2 zaskarżonego wyroku, w sposób już wyżej podany, tj. dostosowując opis czynu do znamion przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. oraz kwalifikując ten czyn wyłącznie z art. 280 § 2 k.k. (jak w pkt 1a wyroku Sądu Apelacyjnego).

Mając natomiast na względzie fakt niewłaściwego przyjęcia do rozboju, przypisanego również nieapelującemu oskarżonemu E. S. w kwalifikacji prawnej (w ramach kumulatywnej kwalifikacji) przepisów art. 193 k.k., art. 190 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny, kierując się przepisem art. 435 k.p.k. oraz art. 455 k.p.k., dokonał zmiany tej kwalifikacji prawnej, przyjmując za jej podstawę przepisy art. 280 §

2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (jak w pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego).

Sąd Apelacyjny również zauważa, iż kara wymierzona oskarżonemu M. F. (1) za przestępstwo rozboju jest niewspółmiernie surowa do wagi popełnionego przez niego czynu.

Trzeba tu podkreślić, iż zastosowanie wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 1 k.k. nie jest w tej sprawie kwestionowane na niekorzyść oskarżonego, więc nie zachodzi potrzeba, by w tym zakresie szerzej się wypowiadać. Natomiast w okolicznościach tego czynu razi jednakowe potraktowanie w zakresie kar oskarżonego E. S. i M. F. (1).

Jak to już wspomniano wyżej, podczas tego czynu osobą wyłącznie przejawiającą agresję a więc stwarzającą najwyższy poziom niebezpieczeństwa dla pokrzywdzonego W. R. był E. S.. M. F. (2) natomiast nie przejawiał żadnej agresji i zachowywał się spokojnie a jedynie poddawał się poleceniom starszego, bo urodzonego już ponad rok wcześniej E. S.. Mając więc na uwadze tylko te okoliczności, razi zrównanie odpowiedzialności karnej obu tych sprawców, tym bardziej, iż prowodyrem, inicjującym to zdarzenie był również E. S.. Poza tym oskarżony F. swoim działaniem nie spowodował u pokrzywdzonego obrażeń ciała kwalifikowanych z art. 157 § 2 k.k., jak również wyeliminowano z jego czynu „wyczerpanie jednym zachowaniem znamion kilku przestępstw”, co stanowiło dość ważką okoliczność

obciążającą (str. 23 uzasadnienia wyroku).

Poza tym Sąd I instancji w sposób oczywiście błędny przyjął na niekorzyść oskarżonego F. działanie „w zamiarze bezpośrednim” (str. 22 uzasadnienia wyroku), skoro przecież działanie w tym zamiarze należy do istoty (strony podmiotowej) przestępstwa rozboju a więc jest już wpisane w ustawowy wymiar kary, określony w art. 280 § 2 k.k.

Bez wątplenia więc w tych okolicznościach należało jeszcze w sposób wydatniejszy złagodzić oskarżonemu M. F. (1) wymiar orzeczonej za to przestępstwo kary i tym samym Sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu za ten czyn, przy stosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Dopiero kara ta w pełni odzwierciedla wszystkie okoliczności tego czynu, w tym rolę oskarżonego F., jak również przywołane przez Sąd I instancji pozostałe prawidłowo okoliczności obciążające i łagodzące. Kara ta, łącznie z pozostałymi orzeczeniami dotyczącymi tego czynu, czyni zadość wymogom art. 53 k.k. i art. 54 § 1 k.k., co czyni tę karę sprawiedliwą.

Powyższe zaś świadczy o częściowej zasadności zarzutu postawionego w pkt 2 w zakresie orzeczonej za ten czyn kary.

POBICIE – czyn przypisany oskarżonemu w pkt 3

Zarzut z pkt 2.

Okoliczności tego czynu nie są w tej sprawie kwestionowane, więc nie zachodzi tu potrzeba, by je ponownie

przytaczać. Wspomnieć tylko należy, iż ustalenia dotyczące tego czynu, jak i skutków doznanych przez pokrzywdzonego wskutek pobicia go przez oskarżonego F. wraz z innymi osobami znajdują odbicie w wyjaśnieniach oskarżonego, który do tego czynu przyznał się (k. 167-168, 259-260, 429-430), zeznaniach pokrzywdzonego Ł. K. (k. 212-213, 251-255) i jego matki K. K. (1) (k. 202-205) oraz w depozycjach procesowych nieletnich B. S. (k. 69, 267-269) i K. S. (k. 273-275) i zeznaniach M. M. (k. 228-228v), P. S. (k. 231-232) i D. P. (k. 243-245) a także w dokumentacji medycznej, jak i opinii biegłego z dziedziny medycyny sądowej w zakresie obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego oraz opinii psychologa dot. osoby pokrzywdzonego (k. 210-212, 247, 423-424).

Sąd Okręgowy, wymierzając za ten czyn oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności słusznie nie zastosował instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary a to z tego powodu, iż właśnie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, a nie kara orzeczona z nadzwyczajnym jej złagodzeniem, jest karą w pełni sprawiedliwą. Nie można bowiem zapominać, iż z niekwestionowanych ustaleń Sądu I instancji wynika, iż oskarżony, będący w towarzystwie dwóch młodszych od siebie kolegów, bez żadnego powodu zaatakował na ulicy niczego niespodziewającego się Ł. K., zadając mu pięściami ciosy po ciele, w tym twarzy, do którego bicia dołączyli się towarzyszący mu nieletni. Jednocześnie oskarżony, zadając te ciosy, wyrządził pokrzywdzonemu obrażenia ciała, naruszające prawidłowe funkcjonowanie jego

narządów na czas do 7 dni. Bez wątpienia więc już to zachowanie, odbywające się w miejscu publicznym i ocierające się o występki o charakterze chuligańskim nie mogło być w żaden sposób potraktowane łagodniej, gdyż sprzeczne byłoby to z celem wychowawczym ukarania sprawcy młodocianego, o czym mowa w art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k. Nie można przy tym zapominać, iż w odróżnieniu od przestępstwa rozboju, oskarżony podczas tego pobicia grał główną rolę a do tego jego poziom agresji był znaczny i powodujący dość rozległe skutki nie tylko w sferze zdrowia fizycznego, ale i psychicznego. Wymierzona zaś za to przestępstwo kara, uwzględniająca przeciw okoliczności łagodzące, do których odwołuje się skarżący, i tak oscyluje w dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 158 § 1 k.k., a tym samym nie może zostać zasadnie uznana za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Również niezasadne są twierdzenia skarżącego, by orzeczonej wysokości zadośćuczynienia na rzecz Ł. K. była wygórowana.

Trzeba bowiem podnieść, iż główną agresję – przemoc fizyczną, i to bez żadnego powodu, skierował na pokrzywdzonego właśnie oskarżony F. i to głównie wskutek jego działania pokrzywdzony doznał ustalonych w sprawie obrażeń fizycznych i związanych z tym cierpień, również na podłożu psychicznym, do czego odwołał się Sąd I instancji w ustaleniach faktycznych na str. 5 uzasadnienia wyroku.

Te zaś razem wzięte okoliczności pozwalają na uznanie, iż zasądzona

w trybie art. 46 § 1 k.k. na rzecz Ł. K. kwota pieniężna w wysokości 5000 zł tytułem zadośćuczynienia jest w pełni odpowiednia w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.

Mając na uwadze złagodzenie kary za przestępstwo rozboju zasła konieczność orzeczenia „nowej” kary łącznej. W miejsce więc tej uchylonej dotychczas orzeczonej Sąd odwoławczy orzekł wobec oskarżonego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (jak w pkt Ib wyroku). Kara ta jest wynikiem połączenia kar jednostkowych 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności a tym samym mogła być ona wymierzona w granicy od 1 roku i 5 miesięcy do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności (art. 86 § 1 k.k.). Mając zaś na uwadze przytoczone wyżej, jak i przytoczone prawidłowo przez Sąd Okręgowy okoliczności łagodzące i obciążające a także bliskość czasową obu czynów, jak i częściową zbieżność przedmiotu ochrony (zdrowie) należało uznać, iż kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie z jednej strony wystarczająca, by osiągnąć stawiane przed nią cele, zwłaszcza ten wychowawczy, jaki ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy młodocianego, który dopiero wchodził w dorosłe życie a z drugiej strony kara ta uwzględnia pełną kryminalną zawartość obu czynów, jakich dopuścił się oskarżony. Kara ta więc jest w pełni sprawiedliwa i nie może zostać zasadnie uznana za rażąco niewspółmiernie łagodną a tym bardziej surową. Kara ta zaś uwzględnia w części zarzut apelacyjny z pkt 2 co do wymiaru kary łącznej, umożliwiając

<p>jednocześnie ubieganie się przez oskarżonego o jej wykonywanie w systemie dozoru elektronicznego.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>1. zmiana kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt 2 wyroku z art. 280 § 2 k.k. na art. 280 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary jednostkowej za ten czyn do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>2. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary jednostkowej za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. i na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzenie oskarżonemu kary jednostkowej za ten czyn w wysokości 4 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>3. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>4. zmiana zaskarżonego wyroku i obniżenie zadośćuczynienia na rzecz Ł. K. do kwoty 1000 zł;</p> <p>5. ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt 1, zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 2 poprzez obniżenie oskarżonemu kary za ten czyn do 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	

<p>Ad. 1</p> <p>Wniosek niezasadny z przyczyn podanych przy ustosunkowaniu się do zarzutu z pkt 1.</p> <p>Ad. 2</p> <p>Wniosek niezasadny z przyczyn podanych przy ustosunkowaniu się do zarzutu z pkt 2.</p> <p>Ad. 3</p> <p>Wniosek zasadny z przyczyn podanych przy ustosunkowaniu się do zarzutu z pkt 2.</p> <p>Ad. 4</p> <p>Wniosek niezasadny z przyczyn podanych przy ustosunkowaniu się do zarzutu z pkt 2.</p> <p>Ad. 5</p> <p>Wniosek zasadny z przyczyn podanych przy ustosunkowaniu się do zarzutu z pkt 1, przy czym Sąd odwoławczy uznał, iż w pełni adekwatna i wystarczająca za przypisane przestępstwo rozboju, przy modyfikacjach dokonanych przez Sąd Apelacyjny będzie kara 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
---	--

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	<p>Opis czynu - rozboju pod kątem znamion, przypisanego oskarżonemu M. F. (1) oraz jego kwalifikacja prawna – art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 i pkt 2 oraz art. 455 k.p.k.</p> <p>Konieczność zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść nieapelującego oskarżonego E. S. w zakresie przyjętej do przypisanego mu w pkt 1 rozboju kwalifikacji prawnej – art. 435 k.p.k. i art. 455 k.p.k.</p>

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Okoliczności te zostały już przedstawione wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutu 1 apelacji obrońcy oskarżonego M. F. (1). Należy tylko dodać, iż skoro te same okoliczności spowodowały zmianę kwalifikacji prawnej przestępstwa rozboju na korzyść oskarżonego F., to również te same okoliczności (dot. przyjmowania w ramach kumulatywnej kwalifikacji przepisów art. 193 k.k., art. 190 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k.) spowodowały zmianę kwalifikacji prawnej przestępstwa rozboju przypisanego w pkt 1 zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego S..	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>Utrzymano w mocy rozstrzygnięcie w zakresie winy oskarżonego M. F. (1) i przyjętej kwalifikacji prawnej z art. 280 § 2 k.k. (pkt 2), w zakresie orzeczonej wobec tego oskarżonego za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. kary (pkt 3), w zakresie orzeczonych na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec oskarżonego F. środków kompensacyjnych (pkt 5 i 6), w zakresie orzeczonych środków karnych (pkt 7 i 8) oraz w zakresie kosztów sądowych (pkt 9).</i>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia w zakresie winy i przyjętej kwalifikacji prawnej z art. 280 § 2 k.k. z pkt 2 wynika z nieuwzględnienia zarzutu apelacyjnego z pkt 1, o czym szerzej wypowiedziano się wyżej w sekcji 3. Utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej w pkt 3 kary wynika z nieuwzględnienia zarzutu apelacyjnego z pkt 2, o czym szerzej wypowiedziano się wyżej w sekcji 3.	

<p>Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć o środkach kompensacyjnych jest wynikiem nieuwzględnienia zarzutu z pkt 2 odnośnie środka orzeczonego w pkt 6, zaś wysokość zadośćuczynienia z pkt 5 nie była kwestionowana a Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw, by w tym zakresie dokonać zmiany z urzędu.</p> <p>Ostatnie zdanie dotyczące braku podstaw do ingerencji z urzędu ze strony Sądu odwoławczego, przy braku kwestionowania przez strony rozstrzygnięć dotyczy również środków karnych z punktów 7 i 8.</p> <p>Zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i od opłaty znajduje odbicie w treści art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity z 1983 r., Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i nie było kwestionowane na niekorzyść oskarżonego.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>O przedmiocie i zakresie zmiany wypowiedziano się już wyżej w sekcji 4.</p> <p>Nadto zmiana dotyczy orzeczonej kary jednostkowej za przypisane oskarżonemu F. przestępstwo rozboju (pkt 2) oraz orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności (pkt 4) i zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary łącznej (pkt 4).</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>O powodach zmian z urzędu wypowiedziano się już wyżej w sekcji 4.</p> <p>O powodach zmian w zakresie orzeczonych kar wypowiedziano się wyżej w sekcji 3 przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych.</p> <p>Zmiana dotycząca zaliczenia okresu na poczet kary wynika z ujawnienia okresu zatrzymania oskarżonego M. F. (1) w niniejszej sprawie od (...) (k. 184). Natomiast przyjęte przez Sąd I instancji zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania od (...) znajduje uzasadnienie w dokumentach na k. 63 i 464.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV.	Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz od opłaty za obie instancje z uwagi na brak posiadania własnych źródeł dochodów, gdyż oskarżony pozostaje na utrzymaniu rodziców z racji wykonywania obowiązku szkolnego. Poza tym za takim rozstrzygnięciem przemawiają względy słuszności z uwagi na częściowe uwzględnienie postawionych na korzyść oskarżonego zarzutów apelacyjnych, jak i z powodu uwzględnienia na jego korzyść okoliczności branych pod uwagę z urzędu. Podstawą tego rozstrzygnięcia są przepisy art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity z 1983 r., Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)

PODPIS
G. N. K. L. M. K.